

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/30367 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 26 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken en appellant tevens ongewenst verklaard.

Bij besluit van 2 augustus 2006 heeft de minister het door appellant tegen de ongewenstverklaring gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 februari 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, (hierna: de rechtbank) het door appellant ingestelde beroep, voor zover gericht tegen het besluit van 2 augustus 2006, ongegrond verklaard, en voor zover gericht tegen het besluit van 14 juni 2006 tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant voert in de eerste grief, kort samengevat, aan dat de rechtbank het begrip "ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf", als bedoeld in artikel 3:86, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), gelet op het Nederlandse systeem van strafoplegging, niet anders had kunnen uitleggen dan de daadwerkelijke duur van de straf die de vreemdeling uiteindelijk heeft ondergaan. Nu zijn daadwerkelijke straf slechts zestien maanden heeft bedragen, valt hij niet onder de norm van artikel 3:86, eerste lid, aanhef en onder d, in samenhang met het tweede lid, van het Vb 2000, aldus appellant.

Deze grief slaagt niet. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, kan het begrip "ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf" in artikel 3:86, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vb 2000 niet anders worden uitgelegd dan de strafmaat die in het rechterlijk vonnis is vermeld. De Afdeling ziet in dit begrip geen aanknopingspunten voor de uitleg die appellant kennelijk daaraan wenst te geven, en die ook een uit gevangenschap ontsnapte vreemdeling zou baten.

2.2. Appellant voert in de derde en vierde grief, in onderlinge samenhang gelezen en voor zover thans van belang, aan dat toepassing van

de criteria, die in het kader van de belangenafweging die in verband met een beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden moet worden uitgevoerd, en die zijn neergelegd in de uitspraken van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001 in de zaak _____ tegen Zwitserland (no. 54273/00, AB 2001, 341) en van 18 oktober 2006 in de zaak tegen Nederland (46410/99, EHRC 2006/146), in zijn geval tot een andere uitkomst had moeten leiden dan in die zaken. Hij betoogt dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan de argumenten en gronden die appellant hiertoe heeft aangedragen.

2.2.1. De rechtbank heeft, voor zover hier van belang, overwogen dat de minister, alle belangen in aanmerking genomen, terecht heeft geconcludeerd dat aan het algemeen belang meer gewicht dient te worden toegekend dan aan het belang van de vreemdeling om hier te lande te verblijven. De rechtbank heeft evenwel niet gemotiveerd waarom zij tot dit oordeel is gekomen en waarom de door appellant aangevoerde gronden niet tot een ander oordeel kunnen leiden. De grief is in zoverre terecht voorgedragen. Zij kan echter niet leiden tot het daarmee beoogde doel. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

2.2.2. Appellant heeft als argumenten in hierboven bedoelde zin aangedragen dat zijn hele leven zich in Nederland afspeelt, dat hij volledig is ingeburgerd, Nederlands spreekt, hier scholing heeft genoten en werk heeft, en dat zijn directe familieleden – zijn vader, moeder en broer – in Nederland verblijven. Voorts heeft hij aangevoerd dat hij zich tijdens zijn detentie goed heeft gedragen.

2.2.3. Uit de stukken blijkt dat appellant veertien jaar in Joegoslavië heeft gewoond en daarna zeven jaar in Nederland heeft verbleven. Van deze zeven jaar heeft hij zestien maanden in detentie verbleven zodat hij niet aan het openbare leven in Nederland kon deelnemen. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat de vreemdeling zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Joegoslavische samenleving zozeer is ontwend dat zijn terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Evenmin ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat er objectieve belemmeringen bestaan die het onmogelijk maken dat het familieleven tussen de thans _____ appellant en zijn familieleden in Nederland – die allen de Joegoslavische nationaliteit hebben – buiten Nederland wordt voortgezet.

Met betrekking tot de overige criteria die in de arresten _____ zijn geformuleerd overweegt de Afdeling dat appellant veroordeeld is geweest tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar wegens afpersing en opzetheling en dat hij niet gehuwd is en geen kinderen heeft. Gelet op alle hiervoor genoemde omstandigheden heeft de minister terecht geoordeeld dat aan het algemeen belang van de bescherming van de openbare orde een groter gewicht kon worden toegekend dan aan het persoonlijk belang van appellant om hier te lande het familieleven met zijn ouders en broer te onderhouden. Dat de vreemdeling wegens goed gedrag eerder is vrijgekomen, is naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende om tot een andersluidend oordeel te komen.

2.3. Hetgeen in de derde grief voor het overige, en in de grieven twee, vijf en zes naar voren is gebracht, kan evenmin leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop die rust, te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

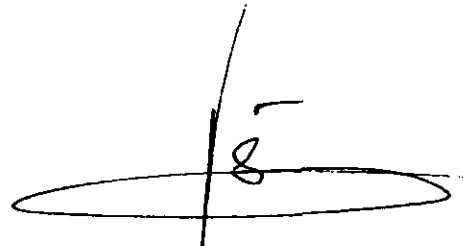
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2007

361

Verzonden: 27 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/30367
V-

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. E.S. van Aken,
advocaat te Zierikzee,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. S.H.M. Maas, medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel ingetrokken en eiser tevens ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit, voor zover het de intrekking betreft, bij brief van 19 juli 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank en tegen het gedeelte dat betrekking heeft op de ongewenstverklaring, bij verweerder bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 2 augustus 2006 ongegrond verklaard. Ook hiertegen heeft eiser bij brief van 25 augustus 2006 beroep ingesteld.

De openbare behandeling van beide beroepen heeft plaatsgevonden op 15 november 2006.

Het onderzoek is vervolgens ter zitting geschorst teneinde partijen in de gelegenheid te stellen te reageren op een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 18 oktober 2006 in de zaak versus de Staat der Nederlanden die verweerder ter zitting heeft overgelegd.

Vervolgens is de openbare behandeling van beide beroepen voortgezet op 13 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

AWB nummer: 06/30367

blad 2

II. Overwegingen

1. Bij uitspraak van 16 juni 2005 is eiser door de meervoudige strafkamer van de rechtbank Middelburg bij onherroepelijk vonnis veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden, waarvan 12 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren wegens het plegen van misdrijven als bedoeld in de artikelen 312, tweede lid, ahf/sub 2, 317, eerste lid, 416, eerste lid, ahf/onder a en 47 eerste lid, ahf/sub 1 van het Wetboek van Strafrecht.

Onder verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals neergelegd in de uitspraak van 6 juli 2006 (LJN: AY3849), dient de rechtbank het beroep dat eiser bij brief van 25 augustus 2006 heeft ingediend tegen het in bezwaar gehandhaafde besluit tot ongewenstverklaring voorafgaand aan het beroep gericht tegen de intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel te beoordelen.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.

Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf hebben.

Het beleid van verweerder inzake ongewenstverklaring was neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), thans hoofdstuk A5/2 van de Vc 2000. In dit beleid is vermeld dat bij de toepassing van artikel 67 van de Vw 2000 de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. Indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling is, ook bij eerste toelating – tenzij ook de gezinsleden Nederland (moeten) hebben verlaten – steeds sprake van inmenging. Beoordeeld dient te worden of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Hiertoe dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en het belang van de Staat. Voor de omstandigheden die bij deze belangenafweging dienen te worden betrokken, wordt thans verwezen naar hoofdstuk B2/10.2.3.3. van de Vc 2000.

Artikel 3.86, eerste lid en onder d, van het Vb 2000 (dat ten aanzien van de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd overeenkomstig wordt toegepast) bepaalt dat de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan worden afgewezen op grond van artikel 18, eerste lid, onder e, van de Wet wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf of een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, van het Wetboek van Strafrecht, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan, is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de in het tweede lid bedoelde norm.

Het tweede lid bepaalt dat de in het eerste lid, onder d, bedoelde norm bij een verblijfsduur van ten minste 5 jaar, maar minder dan 6 jaar, 24 maanden bedraagt.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van

AWB nummer: 06/30367

blad 3

de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser na afweging van de door hem gestelde feiten en omstandigheden ook in het licht van de uitspraak van het EHRM in de zaak (waarin volgens verweerder het Nederlandse beleid zoals dat in ook in onderhavig geval is toegepast, wordt ondersteund) terecht ongewenst is verklaard.

Volgens verweerder dient bij de toepassing van artikel 3.86, eerste lid en onder d, van het Vb 2000 als uitgangspunt te gelden de opgelegde onvoorwaardelijke straf van 24 maanden en niet de daadwerkelijk ten uitvoergelegde straf van 16 maanden.

Volgens verweerder heeft eiser aldus geen belang meer bij de beoordeling van het bestreden besluit van 14 juni 2006 waarbij zijn verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel is ingetrokken. Het beroep dat daartegen is gericht dient derhalve niet-ontvankelijk te worden verklaard. Van schending van de hoorplicht is gelet op de inhoud van het bezwaarschrift volgens verweerder geen sprake.

3. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om hem ongewenst te verklaren. Bij hantering van de glijdende schaal van artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000 had volgens eiser de tekst van artikel 3.86, eerste lid en onder d, van het Vb 2000 dienen te gelden omdat het ten uitvoer gelegde gedeelte van voornoemde straf slechts 16 maanden bedraagt. Eiser is vervroegd in vrijheid gesteld. Volgens eiser heeft dat tot gevolg dat verweerder zijn verblijfsvergunning niet had kunnen intrekken en niet tot ongewenstverklaring had kunnen besluiten.

Voorts heeft eiser gesteld dat verweerder de ongewenstverklaring onzorgvuldig en ondeugdelijk heeft gemotiveerd. In het bestreden besluit kan niet worden volstaan met een verwijzing naar de beslissing in primo gelet op zijn persoonlijke belangen zoals het feit dat hij volledig is ingeburgerd in de Nederlandse samenleving en zijn directe familieleden hier te lande verblijven. Volgens eiser is de zaak niet vergelijkbaar met de onderhavige zaak. Hierbij dienen de aard van de gepleegde strafbare feiten, de duur van de gevangenisstraf en de recidive in die zaak in aanmerking te worden genomen. De omstandigheid dat eiser één maal in de fout is gegaan, onberispelijk gedrag heeft getoond hangende zijn detentie in het kader van zijn resocialisatie, bij zijn scholing en het verkrijgen van werk en een veel lagere straf heeft opgelegd heeft gekregen, zouden bij het EHRM tot een andere uitkomst dienen te leiden. Ter ondersteuning hiervan heeft eiser in beroep nog een aantal stukken overgelegd. Voorts heeft eiser onder verwijzing naar de aanbevelingen van het Comité van Ministers in de rechtsoverwegingen 36 (meer in het bijzonder sub b, eerste liggend streepje) tot en met 38 in de zaak gesteld dat hij tegen de achterliggende verplichting van lidstaten die daarin is verwoord (samengevat: waarborgen tegen uitzetting van migranten die langdurig in een land verblijven) niet kan worden uitgezet en niet ongewenst kan worden verklaard. Voorts heeft eiser in reactie op overweging 36 aangegeven dat de feitelijke uitwerking van uitzetting en ongewenstverklaring na het doorlopen van een straf zich niet verhoudt tot het algemeen rechtsbeginsel nemo debet bis vexari. Daargelaten wat daarvan zij, in onderhavige zaak heeft verweerder, alle omstandigheden in aanmerking genomen, in strijd met het beginsel van proportionaliteit gehandeld. Onder verwijzing naar de overwegingen 57 tot en met 59

AWB nummer: 06/30367

blad 4

van de uitspraak is er volgens eiser in zijn geval sprake van strijd met artikel 8 van het EVRM.

Tot slot heeft eiser aangevoerd dat de hoorplicht geschonden nu hij voorafgaand aan het bestreden besluit niet is gehoord.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

Niet langer in geschil is dat eiser tegen beide bestreden besluiten afzonderlijk beroep heeft ingesteld.

De stelling van eiser dat verweerder op basis van de feitelijk ten uitvoer gelegde gevangenisstraf van 16 maanden in samenhang met het bepaalde in artikel 3.86, eerste lid en onder d, van het Vb 2000, niet tot intrekking van de verblijfsvergunning en de daarna verbonden maatregel tot ongewenstverklaring kon overgaan, onderschrijft de rechtbank niet. Uit de tekst van voornoemd artikel blijkt dat dient te worden uitgegaan van het bij het rechterlijk vonnis *opgelegde* straf. In dit geval is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden waarvan 12 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Het onvoorwaardelijke ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf -24 maanden- is gelijk aan de norm van artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000, die in dit geval bij een verblijfsduur van tenminste 5 jaar, maar minder dan 6 jaar, 24 maanden bedraagt.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing in primo. Eiser is in de gelegenheid gesteld om zijn zienswijze met betrekking tot het voornemen tot intrekking van zijn verblijfsvergunning en de oplegging van de maatregel tot ongewenstverklaring in te dienen en is vervolgens in het bijzijn van zijn gemachtigde op 12 april 2006 gehoord. Vervolgens heeft verweerder blijkens de beslissing in primo hetgeen eiser naar voren heeft gebracht in de belangenafweging betrokken en daaraan een uitgebreide motivering gewijd. Nu hetgeen eiser in zijn bezwaarschrift heeft aangevoerd een herhaling dan wel een verwijzing naar eerder aangevoerde feiten/omstandigheden en argumenten betreft, was er geen aanleiding om eiser nogmaals te horen en kon verweerder volstaan met een verwijzing naar de voldoende gemotiveerde primaire beslissing.

Met betrekking tot hetgeen eiser in reactie op de door verweerder overgelegde EHRM-uitspraak inzake van 18 oktober 2006 heeft aangevoerd, oordeelt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft in het bestreden besluit in het kader van artikel 8 van het EVRM aan de hand van de zogenoemde criteria (EHRM-uitspraak van 2 augustus 2001) de belangen van eiser getoetst. Deze criteria (guiding principles) betreffen omstandigheden zoals de aard en ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf in het gastland, het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van betrokkene gedurende die tijd en de gezinssituatie van de vreemdeling.

Afgezien van het feit dat de uitspraak dateert van na het bestreden besluit, is het belang van deze uitspraak dat het EHRM de criteria heeft herhaald en daarnaast heeft uitgebreid met twee criteria, namelijk de belangen en het welzijn van het kind en de banden met het gastland en het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het beleid, zoals dat in onderhavige zaak is toegepast door de uitspraak wordt ondersteund. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de rechtsoverwegingen 36 tot en met 38 in de uitspraak waar eiser naar heeft verwezen slechts aanbevelingen betreffen die voor verweerder niet bindend zijn.

AWB nummer: 06/30367

blad 5

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat verweerder, alle belangen in aanmerking genomen, terecht heeft geconcludeerd dat aan het algemeen belang meer gewicht dient te worden toegekend dan aan het belang van eiser om hier te lande te verblijven en vervolgens is overgegaan tot de in geding zijnde ongewenstverklaring.

Het beroep van eiser met betrekking tot schending van het nemo debet bis vexari beginsel kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen, reeds omdat verweerders beslissing om tot ongewenstverklaring over te gaan, volgt uit een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel die ziet op de bescherming van de openbare orde en niet kan worden beschouwd als een strafrechtelijke reactie op het handelen van de vreemdeling. Reeds om die reden is van een dubbele bestraffing dan ook geen sprake.

5. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser op goede gronden ongewenst heeft verklaard. Voorts is niet gebleken van overige feiten of -omstandigheden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

6. Het beroep tegen de in bezwaar gehandhaafde ongewenstverklaring is derhalve ongegrond.

7. Gelet op het voorgaande heeft eiser geen belang meer bij het door hem tegen de intrekking van de verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingestelde beroep. Dit beroep is derhalve niet-ontvankelijk.

8. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

III. Uitspraak

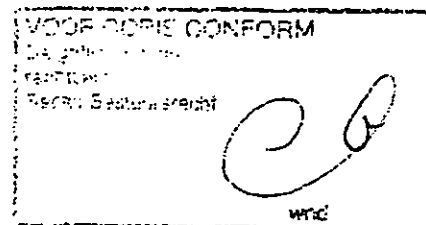
De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep gericht tegen het besluit tot ongewenstverklaring ongegrond,

verklaart het beroep gericht tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning onbepaalde tijd asiel, niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. W.M.P. van Alphen en in het openbaar uitgesproken op 25-03-2007 in tegenwoordigheid van mr. J. Loonstra, griffier.

Afschrift verzonden op: 27-03-2007

PIJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

Advocaten
mr. E. S. van Aken
mr. W. C. Dieleman

Bezoekadres
Engelse Kade 2, Zierikzee
Telefoon: 0111 - 41 51 51
Fax : 0111 - 41 22 44 / 41 48 2

Correspondentieadres
Postbus 2
4300 AA Zierikzee

E-mail
zierikzee@vpva-advocaten.nl

Derdengelden
Stichting Derdengelden
Van Pijkeren & Van Aken Advocate
41.93.75.201

AANGETEKEND MET HANDTEKENING RETOUR
ALSMEDE PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
T.a.v. de E.A. Heer/Vrouwe Griffier

RAAD VAN STATE	
INGENOMEN	
26 MRT 2007	
ZAAKNR. 200702129	
AAN: P.W. DE BONT	
BEHANDELS. NO	PAG.

Zierikzee, 23 maart 2007

VERZOND DEN 23 MAART 2007

Betreft : /RVS/HB - A/JD/07.01743
Proc.nr.: AWB 06/30367
V-nr. :

IND. 9903.29.8049

Hoogedelachtbare Heer/Vrouwe,

In opgemelde zaak zend ik u bijgaand in tweevoud aangetekend met handtekening retour een beroepschrift met producties. De gemachtigde van verweerder heb ik heden eveneens een exemplaar toegezonden.

De toevoeging is aangevraagd doch is nog niet in mijn bezit. Zodra dat het geval is zal ik u ter kennisneming en ter registratie een exemplaar doen toekomen.

In afwachting.

Met vriendelijke groet,
hoogachtend,
uw dw.,

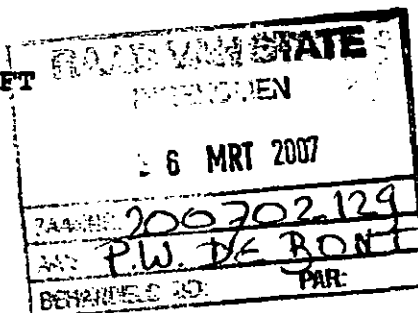
E.S. van Aken

PIJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

Kosteloze rechtsbijstand aangevraagd bij de Raad voor
Rechtsbijstand te 's-Gravenhage.

HOGER BEROEPSCHRIFT

AANGETEKEND MET HANDTEKENING RETOUR
ALSMEDE PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

V-nr.:
Procnr.: 06/30367

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

verder te noemen appellant, geboren op
van Joegoslavische nationaliteit, wonende te
te dezer zake uitdrukkelijk
domicilie kiezende te Zierikzee aan de Engelse Kade nr. 2
(Postbus 2, 4300 AA Zierikzee), ten kantore van advocaat en
procureur mr. E.S. van Aken, die ten deze bepaaldelijk is
gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift
(prod. 1: volmacht).

1. Bij beschikking van 14 juni 2006 heeft de Minister van
Vreemdelingenzaken en Integratie, ten deze verweerder,
besloten om de aan appellant verleende verblijfsvergunning
voor onbepaalde tijd asiel in te trekken alsmede appellant
ongewenst te verklaren (Prod. 2: **Beslissing van de Minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 14 juni 2006**).
Appellant heeft tegen dit besluit voorzover betrekking
hebbende op de intrekking van de verblijfsvergunning beroep
ingesteld bij de Rechtbank en voorzover betrekking hebbende
op de ongewenstverklaring bezwaar gemaakt bij verweerder.
Verweerder heeft vervolgens dit bezwaar bij besluit van 2
augustus 2006 ongegrond verklaard (prod.3: **besluit d.d. 2
augustus 2006 van verweerder**).
2. Appellant komt hierdoor in hoger beroep van de uitspraak
d.d. 26 februari 2007, in afschrift verzonden op 26 februari
2007, van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te
Middelburg, Sector Bestuursrecht, waarbij besloten werd in

PIJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

de zaak geregistreerd onder procedurenummer AWB 06/30367 het beroep niet ontvankelijk te verklaren en het beroep gericht tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning onbepaalde tijd asiel niet ontvankelijk te verklaren. Appellant legt bijgaand over een kopie van deze uitspraak (Prod. 4).

3. Appellant zal in het hiernavolgende de grieven formuleren op basis waarvan appellant van oordeel is dat ten onrechte is besloten de ingestelde beroepen ongegrond respectievelijk niet ontvankelijk te verklaren.

GRIEF I

4. Ten onrechte overweegt de Rechtbank pagina 4 tweede alinea van de uitspraak als volgt: "De stelling van eiser dat verweerder op basis van de feitelijk ten uitvoer gelegde gevangenisstraf van 16 maanden in samenhang met het bepaalde in artikel 3.86, eerste lid en onder d, van het Vb 2000, niet tot intrekking van de verblijfsvergunning en de daarna verbonden maatregel tot ongewenstverklaring kon overgaan, onderschrijft de rechtbank niet. Uit de tekst van voornoemd artikel blijkt dat dient te worden uitgegaan van het bij het rechterlijke vonnis opgelegde straf. In dit geval is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden waarvan 12 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Het onvoorwaardelijke ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf -24 maanden- is gelijk aan de norm van artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000, die in dit geval bij een verblijfsduur van tenminste 5 jaar, maar minder dan 6 jaar, 24 maanden bedraagt."

Toelichting

Ingevolge artikel 3.86 eerste lid en onder d van het VB 2000 wordt bij de hantering van het begrip openbare orde en glijdende schaal getoetst of er sprake is van een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, of er sprake is van een onherroepelijk wederrechtelijk vonnis waarbij een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf of een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, van het Wetboek van Strafrecht, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan is opgelegd en of het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel tenminste gelijk is aan de in het tweede lid van artikel 3:86 vb 2000 bedoelde norm. Wordt voldaan aan al deze criteria, dan dient te worden bekeken of en zo ja welke consequentie een en ander heeft voor verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning en/of intrekking daarvan.

PIJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

Niet blijkt uit de tekst van het voornoemde artikel dat dient te worden uitgegaan enkel van de opgelegde straf. Naar het oordeel van appellant dient niet meer te worden ingelezen in het begrip "Ten uitvoer te leggen deel van de straf" dan dat aan de hand van de uiteindelijke daadwerkelijke duur van de ondergane straf dient te worden getoetst of conform de glijdende schaal over kan worden gegaan in een concrete casus tot intrekking en/of niet verlening van een verblijfsvergunning. Ten onrechte gaat de Rechtbank hieraan voorbij in de uitspraak. Appellant wijst er voorts op dat hier te lande mede vanwege de wens van een effectieve strafoplegging het gebruikelijk is dat uit wordt gegaan van het hier te lande vigerende systeem van vervroegde invrijheidstelling bij het opleggen van een straf. Derhalve wordt aldus in de regel een hogere straf opgelegd dan het deel dat onvoorwaardelijk ten uitvoer wordt gelegd. In het strafrechtelijk vonnis waar verweerder naast verwijst is aldus rekening houdende met dit systeem een hogere straf opgelegd dan de straf die appellant in detentie heeft ondergaan dat wil zeggen een detentieperiode van ten hoogste zestien maanden. Appellant acht het ten onrechte dat de Rechtbank hieraan voorbij gaat in de uitspraak, mede omdat een en ander expliciet naar voren is gebracht hangende beroep.

GRIEF II

5. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 4 onder punt 4 derde alinea als volgt: "Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing in primo. Eiser is in de gelegenheid gesteld om zijn zienswijze met betrekking tot het voornemen tot intrekking van zijn verblijfsvergunning en de oplegging van de maatregel tot ongewenstverklaring in te dienen en is vervolgens in het bijzijn van zijn gemachtigde op 12 april 2006 gehoord. Vervolgens heeft verweerder blijkens de beslissing in primo hetgeen eiser naar voren heeft gebracht in de belangenafweging betrokken en daaraan een uitgebreide motivering gewijd. Nu hetgeen eiser in zijn bezwaarschrift heeft aangevoerd een herhaling dan wel een verwijzing naar eerder aangevoerde feiten/omstandigheden en argumenten betreft, was er geen aanleiding om eiser nogmaals te horen en kon verweerder volstaan met een verwijzing naar de volgende gemotiveerde beslissing."

Toelichting

Het is ten onrechte dat de Rechtbank stelt dat hetgeen appellant in zijn bezwaarschrift heeft aangevoerd een herhaling dan wel een verwijzing naar eerdere aangevoerde feiten en omstandigheden en argumenten betreft, zodat appellant niet behoeft te worden gehoord. Appellant heeft mede in bezwaar nogmaals relevante

~~PIJPEREN VAN AKEN~~
~~ADVOCATEN~~

feiten en omstandigheden geschetst die bij de beoordeling van de casus een doorslaggevend rol hadden moeten spelen dan blijkens de beoordeling van verweerder is gebeurd. Appellant is voorts in bezwaar uitvoerig ingegaan op de beschikking waarvan bezwaar en de daarin gebezigde argumentatie. Appellant heeft gemotiveerd betoogd dat zijn hele leven hier te lande afspeelt, alsmede het leven van zijn directe familieleden. Voorts heeft appellant genoegzaam uiteengezet dat hij volledig is geworteld en geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Hij is mede ten gevolge van onberispelijk gedrag onderworpen geweest aan een steeds lichter regime van detentie. Appellant en zijn familie zijn in het verleden als vluchteling erkend op basis van gebeurtenissen in het land van herkomst. Derhalve waren er gezien deze individuele feiten en omstandigheden en gezien het zeer grote belang voor appellant om bij voortduring hier te lande te mogen verblijven en in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning zeer goede gronden om hangende bezwaar appellant nog eens te horen en de ambtelijke fase van heroverweging volledig te benutten. Appellant is van oordeel dat hieraan ten onrechte door de Rechtbank voorbij wordt gegaan door enkel te stellen dat appellant terugverwijst naar eerder ter gelegenheid van de zienswijze geschetste omstandigheden.

GRIEF III

6. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 4 onder punt 4, vierde alinea als volgt: "Gelet op voorgaande heeft verweerder zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het beleid, zoals dat in onderhavige zaak is toegepast door de uitspraak wordt ondersteund. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de rechtsoverwegingen 36 tot en met 38 in de -uitspraak waar eiser naar heeft verwezen slechts aanbevelingen betreffen die voor verweerder niet bindend zijn."

Toelichting

Hangende de beroepsprocedure heeft verweerder zich beroepen op de -uitspraak van het Europees Hof waarin naast de zogenaamde criteria nog twee criteria zijn toegevoegd waaraan de belangen van appellant kunnen dan wel zijn getoetst. Appellant wijst er allereerst op dat de Rechtbank ten onrechte voorbij gaat aan de hangende beroep aangevoerde gronden en argumenten inhoudende dat de zaak van appellant volstrekt niet vergelijkbaar is met de zaken die voorgelegd waren aan het Europees Hof op basis waarvan de criteria alsmede de twee extra toegevoegde criteria in de zaak Uner zijn gehanteerd. De bij het Hof voorgelegde zaken waaronder de door die eisers gepleegde strafbare feiten, de duur van de hen opgelegde gevangenisstraf alsmede de in die zaken gebleken recidive dienen tot de conclusie te leiden dat de uitkomst van de zaak Uner en

PIJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

de in die zaak gehanteerde overwegingen leiden tot een andere uitspraak dan wanneer de criteria in de zaak van appellant zouden worden gehanteerd. Appellant is immers slechts een keer in de fout gegaan en heeft een strafrechtelijke veroordeling gegeven. Appellant's leven speelt zich wel volledig hier te lande af. Appellant beging het strafbaar feit toen hij net meerderjarig was en heeft verder onberispelijk gedrag getoond hangende de detentie en in het kader van resocialisatie, in het kader van scholing en in het kader van het verkrijgen van werk nadien. De aan appellant opgelegde straf is voorts veel lager dan in de zaak van Uner. Deze omstandigheden zouden ook bij het Europees Hof tot een andere uitkomst moeten leiden en appellant is van oordeel dat de Rechtbank niet op de juiste en zorgvuldige wijze zijn zaak heeft getoetst aan de Boultif- en Unercriteria voorzover aan de orde. De belangenafweging door het Europees Hof gebezigd en zoals getoetst aan die criteria kan immers in een concrete zaak ook tot een andere uitkomst leiden. Niet dan wel in onvoldoende mate blijkt dat de Rechtbank zich hier van rekeningschap heeft gegeven. Bovendien heeft appellant terecht verwezen naar rechtsoverwegingen 36 t/m 38 in de -uitspraak waarin expliciet staat vermeld dat er waarborgen dienen te worden gegeven voor het verblijf van migranten die al lange tijd in een ander land verblijven dat wil zeggen waarborgen in verband met bescherming tegen uitzetting en toepassing van het proportionaliteitsbeginsel. Er blijkt niet dan wel in onvoldoende mate dat de Rechtbank bij de beoordeling van de onderhavige casus hiermee rekening heeft gehouden temeer nu blijkt dat in de strafzaak van appellant, als de gedachtegang van de rechtbank zou worden gevolgd, er niet sprake is van een veroordeling van meer dan twee jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf, dat wil zeggen dat ook tegen deze achtergrond bezien het in de rede had moeten en kunnen liggen om niet over te gaan tot intrekking van de verblijfsvergunning en niet over te gaan tot ongewenstverklaring.

GRIEF IV

7. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5 onder 4, alinea 1 als volgt: " Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat verweerder, alle belangen in aanmerking genomen, terecht heeft geconcludeerd dat aan het algemeen belang meer gewicht dient te worden toegekend dat aan het belang van eiser om hier te lande te verblijven en vervolgens is overgegaan tot de in geding zijnde ongewenstverklaring."

Toelichting

Zoals in het vorenstaande reeds genoegzaam uiteengezet is het nu juist in deze zaak ten onrechte dat verweerder aan het algemeen

~~PIJKEREN VAN AKEN~~
~~ADVOCATEN~~

belang meer gewicht toekent dan aan het belang van appellant om hier te lande te verblijven en derhalve niet over te gaan tot ongewenstverklaring van hem. Niet dan wel in onvoldoende mate blijkt immers dat de rechtbank alle belangen die in deze zaak een rol spelen op de juiste wijze heeft meegewogen en in aanmerking heeft genomen. Appellant is immers primair van oordeel dat niet wordt voldaan aan de criteria om over te gaan tot ongewenstverklaring en voorts is appellant van oordeel dat voorzover in de ogen van verweerder daar wel aan zou worden voldaan, verweerder en rechtbank rekening houdende met de hiervoor aangevraagde argumenten hadden moeten overgaan tot een zorgvuldiger belangenafweging. Appellant is van oordeel dat de Rechtbank hieraan ten onrechte voorbijgaat.

GRIEF V

8. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5 onder 4, alinea als volgt: *"Het beroep van eiser met betrekking tot schending van het nemo debet bis vexarii beginsel kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen, reeds omdat verweerders beslissing om ongewenstverklaring over te gaan, volgt uit een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel die ziet op de bescherming van de openbare orde en niet kan worden beschouwd als een strafrechtelijke reactie op het handelen van de vreemdeling. Reeds om die reden is van een dubbele bestraffing dan ook geen sprake.*

Toelichting

De feitelijke uitwerking van de hantering van een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel die ziet op bescherming van de openbare orde brengt een schending met zich mee van het beginsel nemo debet bis vexarii. Hetzelfde feitencomplex ligt immers ten grondslag aan de aan appellant opgelegde straf en vloeit tevens voort uit een in de Wet voorziene maatregel die ziet op bescherming van de openbare orde. Voorts is de uitwerking aldus dat appellant na het doorlopen van een hem conform het Nederlands rechtstelsel opgelegde straf nogmaals getroffen wordt dat wil zeggen dubbel gestraft wordt door hem naderhand ongewenst te verklaren en over te gaan tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning. Het betreft hier immers een reactie van overheidswege op het handelen van een vreemdeling die als uitwerking heeft een onevenredige en dubbele bestraffing voor iets waar appellant al eerder voor veroordeeld was. Het is dan ook ten onrechte dat de Rechtbank hieraan voorbij gaat.

GRIEF VI

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5 onder 7,

PLJKEREN VAN AKEN
ADVOCATEN

als volgt: "Gelet op het voorgaande heeft eiser geen belang meer bij het door hem tegen de intrekking van de verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingestelde beroep. Dit beroep is derhalve niet-ontvankelijk."

Toelichting

Appellant is van oordeel dat hij een onafhankelijk belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van de vraag of zijn verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ja dan nee mocht worden ingetrokken. Zowel op basis van de achterliggende motivatie om appellant een verblijfsvergunning voor onbepaald te verlenen en op basis van de in de toekomst van belang zijnde mogelijkheden om wellicht terug te kunnen keren naar Nederland en de ongewenstverklaring op te doen heffen heeft appellant een rechtens te respecteren belang bij een inhoudelijke beoordeling door een rechter over besluitvorming strekkende tot intrekking van een verleende verblijfsvergunning. Appellant is van oordeel dat het ten onrechte is dat de Rechtbank hieraan voorbij gaat in een uitspraak.

9. Appellant behoudt zich nadrukkelijk het recht voor in een later stadium zo nodig nog andere grieven naar voren te brengen en/of gegevens en/of stukken in het geding te brengen.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot u Edelachtbaar College met het eerbiedig verzoek de beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg, Afdeling Vreemdelingenzaken d.d. 26 februari 2007, eveneens in afschrift verzonden d.d. 26 februari 2007, AWB nr. 06/30367 te vernietigen en opnieuw rechtdoende het beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 14 juni 2006 en 2 augustus 2006 te vernietigen, met veroordeling van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in de proceskosten.

Zierikzee, 23 maart 2007

Advocaat/Gemachtigde

